

TOMIS

CENTRUL POPOR

REDACTAT de
SEMENARUL TEOLOGIC
sub patronajul

P.S.EPISCOP GAERONIBBE

-CONSTANȚA-

COPRIMȘUL

- 'Să postim și să ne rugăm . . . *Preot. Gh. L. Popescu*
- Mucenicia Sfântului Policarp *Buric I. Mihail*
- Păcătosul care se pocăiește . . *Pr. George C. Popescu*
- Primește pe Domnul Iisus în inima ta . *I. Săchelarescu*
- Cutremur de pământ *H. C.*
- Impotriva beției *C.*
- Anton Pann . *2. 35. 869 / 1963* . . . *Toma D. Ștefan*
- Pilde vrednice *Pr. M. R.*

Institut de Arte Grafice „Dobrogea Jună” Constanța

Creștine,

Această cărțuție este un talant. Nu-l îngropă. Citește rînd cu rînd, tot ce este scris, și vei înmulți talantul. •

Apoi, să n'o rupi, nici s'o arunci. Dă-o și altora s'o citească, pentruca așa făcînd, talantul să aducă dobîndă.

Spre știință

Redacția este sub îngrijirea Seminarului teologic, cu care se face schimbul de reviste și unde se primesc articole de publicat.

Revista apare sub administrația Sf. Episcopii, unde se vor trimite abonamentele și corespondența.

TOMIS PENTRU POPOR

Costă anual 30 lei

Un număr 3 lei

P. C. Preoți, D-nii Cântăreți, D-nii Consilieri, Domnii Epitrop și elevii seminariști sunt rugați să-l răspîndească în popor.

REVISTA TOMIS

PENTRU POPOR

Să postim și să ne rugăm.

Duminica a patra a sfântului și marelui post

În vremea aceea, venit-a un om la Iisus, îngenunchind înaintea lui și zicând : Învățătorule, am adus la tine pe fiul meu care are un duh mut. Și ori unde îl apucă, îl zdrobește și face spume la gură și scrășnește din dinți și înțepeneste. Și am zis ucenicilor tăi să-l scoată afară, dar n'au putut. Atunci el răspunzând lor a zis : O, neam necredincios, până când voi fi cu voi ? Până când vă voi răbda pe voi ? Aduceți-l la mine. Și l-au adus la el. Ci văzându-l pe Iisus, duhul numai decât a zguduit pe copil și căzând la pământ se svârcolea și spumega. Și l-a întrebat pe tatăl copilului : Câtă vreme este de când i-a venit aceasta ? Dar el a răspuns : Din pruncie. De multe ori l-a aruncat și în foc și în apă, ca să-l piarză. Ci de poți ceva ajută-ne nouă, fie-ți milă de noi. Iisus zise către el : De poți crede, toate sunt cu puțință pentru cel credincios. Atunci tatăl copilului a strigat cu lacrimi și a zis : Cred doamne ! Ajută necredinții mele. Iar Iisus văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i : Duh mut și surd, eu îți poruncesc, eși afară din copil și să nu mai intri în el. Atunci racnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit afară, iar copilul a rămas ca mort, încă mulți ziceau că a murit. Ci Iisus l-a apucat de mână și l-a ridicat, iar el s'a sculat în picioare. Iar după ce a intrat în casă, ucenicii lui l-au întrebat, la o parte : Pentru ce noi n'am putut să izgonim ? El le-a zis : Acest soi de demoni cu nimic nu poate fi scos afară, fără numai cu rugăciune și cu post. Și ieșind ei de acolo străbăteau Galileia, dar el nu voia să știe nimeni. Căci învăța pe ucenicii săi și le spunea că fiul omului se va da în mâinile oamenilor și-l vor omorî, iar după cel vor omorî, a treia zi va învia. Dar ei nu înțelegeau cuvântul și se temeau ca să-l întrebe. (Marcu IX, 17—32).

Această Sfântă evanghelie se citește în Duminica a patra din post și povestește, despre vindecarea unui lunatic apucat de duhul surd și mut. Cu acest nenorocit bolnav, umblaseră părinții lui din copilărie pela toți doctorii ca să-l poată vindeca, dar în zadar. Boala lui nu era numai o boală trupească, ci mai vârtos era boală sufletească, de vreme ce-și făcuse culcuș în el duhul cel necurat.

A trebuit să vie la doctorul cel mare la însuși Mântuitorul, unde cu prețul credinței a putut fi pe deplin vindecat.

Astăzi, această boală este foarte răspândită printre închinătorii

Mântuitorului Christos. Bolnavul din Sf. Evanghelie avea urechi și nu auzea; avea gură și nu putea vorbi. Bolnavii de astăzi au urechi și pot auzi, dar nu vor să asculte, au gură și pot vorbi, dar nu vor să vorbească atunci când ar trebui și ceea ce ar trebui. Dar ce să audă și să vorbească? — Să asculte și să înțeleagă că Dumnezeu este atotștiitor, atotputernic, înțelept, drept și bun fără margini. Să asculte și să împlinească voia Domnului care este cuprinsă în Sf. învățătură a Fiului Său, cel jertfit pe cruce pentru păcatele noastre. Și auzind acestea să li se umple inima de credință și să deschidă gura spre a se ruga celui ce i-a dat glas. Să rostească cuvinte sfinte, mângâetore, mântuitoare, care le aduce binecuvântarea dumnezească. Să se bucure de viață de sănătate și de alte bunătăți pământești, aducând laudă și mulțumind lui Dumnezeu și să-și deschidă inima la căința și la mărturisirea păcatelor. Dar lucrurile nu stau așa! Acești nenorociți cu sufletele bolnave, dacă n'au urechi pentru învățatura Mântuitorului, au pentru tot felul de învățături și cuvinte rele. Dacă nu citesc în Sf. Scriptură și în alte scrieri cari le aduc însănătoșire sufletească, apoi gustă cu nesaț jurnale și reviste care le otrăvesc sufletul. Ascultând și citind lucruri cari înstreinează de Dumnezeu, vor servi diavolului și plăcerilor lui.

Deci a fi surd și mut la cuvântul Domnului, vorbit sau scris, însemnează a călca legea, și cine calcă legea lui Dumnezeu, acela păcătuiește. Iar păcatele sunt voia duhului celui rău. Și dacă faci voia lui, el pune stăpânire pe tine și devii surd și mut cu sufletul. Celor ce vor să scape de sub stăpânirea diavolului, celor ce vor să scoată duhul cel rău din sufletul lor, Mântuitorul Iisus Christos le dă un leac „Acest soi de diavoli cu nimic nu poate fi scos afară, fără numai cu rugăciune și cu post“.

Iubite cetitor, fiecare din noi avem o parte mai mare sau mică de surzenie și muțenie sufletească. Nu toți auzim cuvântul Domnului și nu întotdeauna îl ascultăm. Câți nu aud glasul clopotului care cheamă duios la Sfânta slujbă și în loc de a merge la biserică se trezesc mergând aiurea. Și chiar din acei cari vin la Biserică, sunt mulți cari au urechi și nu aud.

În acest mare post cu toții ne pregătim a primi cu vrednicie Sfintele patimi și Sf. Inviere, dar vrednicia se vede numai pe dinafară, căci ne îngrijim să avem casele curate, scuturate, spoite, iar noi cari mai de cari cu îmbrăcăminte nouă, și frumoasă. Dacă facem atât nu e de ajuns, căci cuvintele Mântuitorului ne stână la urechi, muștrându-ne ca și pe fariseii de demult: „Vai vouă Căr-

țururilor și Fariseilor fățarnici, că voi curățiți partea din afară a paharului și blidului, iar în năuntru sunt pline de hrăpire și de necumpătate. Fariseule orb, curăță întâi lăuntru paharului, ca să fii curat și pe dinafară. Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici, că semănați cu mormintele cele văruite, care pe din afară se arată frumoase, înăuntru însă, sunt pline de oase de morți și de toată necurăția". Deci se cade să ne curățim întâi sufletul, căci el are cel mai mare preț fiind nemuritor pe când trupul și tot ce ține de lumea aceasta este trecător. „Ce va folosi omului de va câștiga lumea toată și-și va pierde sufletul, sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? — zice Mântuitorul. Iar sufletul se curăță după cum spus prin post și prin rugăciune. Prin post și prin rugăciune împlinim toate învățăturile pe care le-a dat Biserica în Duminicile trecute. Cine postește și se roagă cu cuget curat, acela se smerește, se pocăește, se înfrânează dela toate cele rele, acela trăește în frățietate cu aproapele, acela vine la Biserică, la fântâna cu apă curată și limpede din care bând, capătă noi puteri, capătă ajutorul lui Dumnezeu în viața aceasta, capătă, în sfârșit, împărăția lui Dumnezeu în viața viitoare.

Deci, să postim și să ne rugăm.

Preot. Gh. L. Popescu

Mucenicia Sfântului Policarp ¹⁾

— **Episcop al Smirnei** —

Mucenicii, din dragostea lor pentru Stăpânul Cerului și al pământului sufereau cu mult curaj și răbdare cele mai grozave chinuri din partea păgânilor prigonitori. Ei erau sfâșiati cu bice până li se vedeau vinele și arterele corpului lor, li se turna plumb topit pe gât, erau puși pe scaune de fier înroșite; erau întinși pe scoici de mare și înfârșit îi făceau să îndure tot felul de chinuri, în vreme ce călăul le lungea suferințele, socotind că pe această cale îi vor sili să tăgăduiască pe Christos; dar toate aceste chinuri nu prețuiau nimic în comparație cu bunurile pe care ei le urmăreau, „pe care urechea nu le-a auzit, ochiul nu le-a văzut și la inima omului nu s'au suit“, și care sunt păstrate pentru toți acei ce înfrâng chinurile.

1) Adaptare după tălmăcirea Păr. Iulian Constantinescu din Tomis, Februarie 1928.

Toate au îndurat mucenicii cu curaj. — Unul din acești creștini, nobilul Germanicus a suferit moartea cu atâta bărbăție, încât lumea, mirată de curajul lui, a strigat: „Moarte necredincioșilor!... să fie adus Policarp!“

Sfântul Policarp, renumit între păgâni prin tăria credinții în Christos, auzind că este căutat ca să fie dat morții, nu s'a turburat, ci s'a retras la țară într'o căsuță, din îndemnul prietenilor, unde, rămânând cât-va timp, nu s'a ocupat cu alt ceva decât cu rugăciuni pentru toți oamenii și toate bisericile din lume, precum îi eră obiceiul.

Cu trei zile înainte de a fi prins, el avu o vedenie, ca și cum perna îi era arsă de flăcări de foc.

Atunci, spuse celor ce-l însoțeau: „Voi fi ars de viu“.

Intr'una din zile, mutându-se în altă căsuță, în urma lui au sosit cei ce căutau să-l omoare, însă n'au găsit decât doi tineri sclavi.

Unul din ei mărturisește unde s'a mutat evlaviosul episcop; ba, chiar îi însoțește la locuința cea nouă. Seara, târziu, ajung. — Policarp era la masă. El ar fi putut să plece în alt loc, însă n'a voit, ci a zis: „Facă-se voia lui Dumnezeu“.

Aflând de sosirea următorilor săi, el se coborî și-i pofti înăuntru, dându-le să mănânce și să bea, cerându-le, însă, să-i îngăduie un ceas ca să se roage în bună voie. I se îngădui. Timp de două ore, el se rugă cu atâta căldură, evlavie și frică de Dumnezeu, încât următorii lui, auzindu-i ruga, fură cuprinși de mirare și unora le părea rău, că au venit să prindă pe un bătrân atât de evlavios.

Terminându-se rugăciunea, sosi și ora plecării.

L-au urcat pe un măgar și au pornit spre oraș.

La un moment dat, îi eși înainte Irod, care-l luă în trăsură, cu sine, și încercă să-l abată dela credința adevărată, spunându-i: „Ce rău este să zici: Cezar este domnul; să jertfești și să faci tot ce trebuie ca să-ți mântuești vieța?“

Policarp răspunse: „Nu pot face ceace mă sfătuești“; însă n'apucă să sfârșească aceste vorbe, când se văzu aruncat din trăsură, cu atâta răutate, încât își rupse piciorul.—Cu toate acestea, el își urmă drumul mai departe; fu condus în circ, unde era un sgomot foarte mare.

În momentul intrării în circ, un glas din cer îi zise: „curaj Policarp; fii bărbat!“

Fu dus în fața guvernatorului și i se ceru să tăgăduască pe-

Domnul Christos; să-L blesteme, ca apoi să fie eliberat; însă, Policarp îi răspunse: „Cum aş putea să hulesc pe Împăratul şi Mântuitorul meu, când de opt zeci şi şase de ani îl servesc şi nu mi-a făcut nici un rău?”. Cu aceasta, el se declară creştin.

Gubernatorul, auzind aceste cuvinte, îl ameninţă cu moartea, zicând: „Am fiare şi te voi da lor, dacă nu te întorci la credinţă“. — „Chiamă-le!“ îi răspunse sfântul Policarp: „dar noi nu ne putem schimba ca să trecem dela o stare mai bună la una mai rea; din potrivă, este bine să renunţăm la rău pentru dreptate“.

Atunci, guvernatorul luă iar cuvântul şi zise:

„Fiindcă dispreţueşti fiarele, te voi da să te ardă focul, dacă nu te întorci dela Christos“.

Policarp îi răspunse: „Tu mă ameninţi cu un foc, care arde numai câţva timp şi se stinge îndată; tu nu cunoşti, însă, focul judecăţii viitoare şi al chinurilor veşnice, păstrat celor nelegiuîţi. Dar ce mai aştepţi? Fă ce vrei să faci!?”

Gubernatorul, ascultând aceste cuvinte pline de curaj, porunci unui crainic să se ducă în mijlocul poporului şi să strige: „Policarp s'a declarat creştin“.

La auzul acestei veşti, mulţimea de păgâni şi Iudei ce locuiau în Smirna, plină de răutate, a spus: „acesta este părintele creştinilor şi duşmanul zeilor noştri; să fie ars de viu!“

Îndată se pregăti rugul.

Policarp se desbrăcă singur de toate veşmintele sale, îşi desfăcu cingătoarea şi-şi scoase încălţămintea. — Când fu desbrăcat de tot, fu aşezat în mijlocul rugului şi când cei de care era înconjurat căutară să-l prindă în cue, le spuse: „Lăsaţi-mă slobod, căci cel care îmi dă putere să rabd focul, îmi va da şi pe aceea de a rămâne nemişcat pe rug, fără să fie nevoie de cuele voastre“.

Nu-l prinseră în cue, însă îl legară de un stâlp cu mâinele la spate. Pe rug, zise: „Doamne Dumnezeule atotputernic, Dumnezeul îngerilor, al puterilor şi al întregii zidiri; al neamului celor dreپţi, care trăesc în faţa ta, te bine-cuvintez, că m'ai socotit demn să intru în rândul mucenicilor tăi“. — Îndată ce mucenicul Policarp îşi termină rugăciunea, călăii aprinseră rugul; flacăra se ridică şi... mare fu mirarea duşmanilor lui, când văzură că focul se rotunji în formă de boltă, ca o pânză de corabie, umflată de vânt şi înconjură corpul mucenicului, fără să se atingă de el.

Corpul, în mijlocul flăcărilor mistuitoare, răspândea un miros

ca cel de tămâie sau de parfum bine mirositor. — Nelegiuții, văzând că flăcările nu se prind de corpul mucenicului, porunciră unuia dintre ei să meargă și să-l străpungă cu sabia.

Indată a eșit din locul străpuns un porumbel și în val de sânge, așa de mare, că focul se stinse.

Atunci, cei de față înțeleseră că e mare deosebire între cei credincioși și cei aleși.

Prietenii lui Policarp voiră să-i ia corpul, însă cei răi și dușmani creștinilor nu le îngăduiră să ia trupul neînsuflețit, ci-l arseră după obiceiul lor, păgânesc.

Tocmai târziu, creștinii adunară rămășițele trupului sfântului Policarp, mai scumpe decât pietrele prețioase, mai de preț decât aurul, și-l așezară într'un loc de cinste, unde se adunau după putințe, cu o deosebită bucurie, ca să sărbătorească ziua trecerii lui *din moarte la viață și de pe pământ la cer*.

În acest chip, s'a sfârșit prea fericitul Policarp, suferind mucenicia cu alți 12 creștini.

Nimic din lucrurile amăgitoare și amenințătoare ale acestei vieți trecătoare, scurtă și plină de suferințe nu l-au făcut să se lepede de binele suprem — fericirea veșnică — în Domnul Christos.

BURIC I. MIHAIL
elev cl. VII-a

Păcătosul care se pocăește

Și zicea lui Iisus : pomenește-mă;
Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Și a zis Iisus lui : amin zic ție, astăzi
împreună cu Mine vei fi în rai.

(Luca XXIII 42—43)

Era pe lume un om de șapte zeci de ani, care, toată viața lui, trăise în păcat.

Omul acesta se bolnăvi, dar nu se căi. Când sfârșitul îi fu aproape, în ceasul cel mai din urmă, începu să plângă:

„Doamne, iartă-mă cum ai iertat pe tâlhari când erai pe cruce“.

De-abia apucă să spuie aceste cuvinte și muri. Sufletul său iubi pe Dumnezeu, avu încredere în mila lui, și sbură la poarta raiului. Acolo păcătosul începu să bată, rugându-se să-l lase să intre întru împărăția cerului.

Și el auzi de după poartă un glas care zicea: „Cine bate la poarta raiului? (Ce fapte a săvârșit el în timpul vieții sale?“ A-tunci glasul învinuitorului răspunse, înșirând toate păcatele pe cari omul acesta le săvârșise; și n'a pomenit nici o faptă bună.

Și glasul zise iarăși, de după poartă: „Păcătoșii nu intră întru împărăția lui Dumnezeu. Pleacă de-aci“!

Omul zise atunci: „Doamne, auz glasul tău, dar nu-ți văz fața și nu-ți știu numele“.

Și glasul răspunse: „Eu sânt apostolul Petre“.

Și păcătosul zise: „Fie-ți milă de mine apostole Petre. Adu-ți aminte de slăbiciunea omului și de bunătatea lui Dumnezeu. N'ai fost tu oare ucenicul lui Hristos, care ai aflat învățătura lui din însăși gura lui? Tu ai avut pilda vieții sale. Adu-ți aminte! Era cu sufletul chinuit, și de trei ori ți-a zis să nu dormi, ci să te rogi; totuși ai adormit, căci ploapele tale se îngreunaseră de somn, și de trei ori te-a găsit dormind; tot așa am făcut și eu.

„Și mai amintește-ți încă: tu îi făgăduise-și să nu te lepezi de el până la moarte, și te-ai lepădat de el de trei ori, când l-au dus înaintea lui Caiafa. Tot așa am făcut și eu.

„Și-ți mai amintești și acest lucru: că a cântat cocoșul, și tu ai eșit vărsând lacrimi amare. La fel am făcut și eu. Tu nu poți să nu mă lași să intru.

De după poarta raiului glasul tăcu.

După puțin timp păcătosul începu să bată iar, rugându-se să-l lase să intre întru împărăția cerului.

Și auzi, de după poartă, un alt glas care zicea: „Cine este, și ce fapte a săvârșit pe pământ?“

Și din nou glasul învinuitorului răspunse înșirând toate păcatele pe care omul le săvârșise; și de nici o faptă bună n'a pomenit.

Și glasul zise iarăși, de după poartă: „Un păcătos așa de mare nu poate trăi cu noi în rai; du-te“.

Atunci omul zise: „Doamne, auz glasul tău, dar nu văz fața ta și nu-ți știu numele!“

Și glasul răspunse: „Eu sânt David, împăratul prooroc“.

Păcătosul nu-și perdu nădejdea. El rămase la poarta raiului și zise:

„Ai milă de mine, împărate David! Adu-ți aminte de slăbiciunea omului și de bunătatea lui Dumnezeu. Dumnezeu te iubea; el te ridicase mai presus de cât toți ceilalți. Impărăție, slavă, aur, femei, copii, aveai de toate. Dar într'o zi, de sus din casa ta, ai

zărit femeea unui biet om, te-ai lăsat târât de păcat, ai luat pe femeea lui Urie, și pe el l-ai dat săbiei Amoniților. Tu cel bogat ai luat săracului cea de pe urmă oaie, și pe el l-ai dat peirei.

„Tot așa am făcut și eu. Adu-ți aminte cum te-ai căit zicând : „Fără de legea mea o cunosc, și-mi pare rău de păcatul meu.” La fel am făcut și eu. Tu nu poți să nu mă lași să intru.”

De după poarta raiului glasul tăcu.

După puțin, păcătosul începu să bată iar, rugându-se să-l lase să intre întru împărăția cerului.

De după poartă se auzi un al treilea glas care zicea :

„Cine-i ? Și ce fapte a săvârșit în timpul vieții sale ?

Și pentru a treia oară glasul învinuitorului înșiră toate păcatele pe care omul acesta le săvârșise ; și nici-o faptă bună n'a pomenit.

Și glasul zise iar, de după poartă : „Păcătoșii nu intră întru împărăția cerului ! Du-te !”

Omul zise atunci : „Doamne, aud glasul tău, dar nu-ți văz fața și nu-ți știu numele.”

Glasul răspunsei „Eu sânt Ioan Evanghelistul, ucenicul pe care-l iubea Hristos.”

Păcătosul se bucură și zise : „Acum nu voi fi oprit să intru. Petre și David nu mă vor lăsa stau la poartă fiindcă ei cunosc slăbiciunea omului și bunătatea lui Dumnezeu. Iar tu nu mă vei da înapoi, fiindcă tu ești plin de bunătate. Nu ești tu Ioan Evanghelistul, care ai scris : „Dumnezeu dragoste este și cel ce nu iubește nu cunoaște pe Dumnezeu ?” Nu ești tu acela căruia, la bătrânețe, îi plăcea să tot spună : „Fraților, să ne iubim unii pe alții !” Cum să mă disprețuești tu, cum să mă gonești tu acum ? Ori tăgăduiește-ți cuvintele ori iubește-mă și-mi deschide împărăția cerului.”

Și poarta raiului s'a dat de perete și Ioan Evanghelistul strânse în brațele sale pe păcătosul pocăit și-l lăsă să intre întru împărăția cerului.

Trad. de Pr. GEORGE C. POPESCU-Cocargeaua
După L. Tolstoi

Primește pe Domnul Iisus în inima ta...

După multe aleargă oamenii în viața aceasta : Unii după averi să se îmbogățească, alții după slujbe sus puse ca să se folosească cu ele, alții după faptele mândriei, alții să învețe carte multă fără ca apoi s'o întrebuințeze pentru binele sufletului lor sau al altora. Toți aceștia, găsesc bucuria și mulțumirea sufletească în astfel de lucruri josnice. Ei găsesc, că'i plăcut să trăiască așa, zicând : „Cine știe dacă și dincolo de mormânt, putem să mai avem bucurie!“ Ei aleargă după bucuria din viața aceasta, care nu este decât ca un balon de săpun, care repede repede se sparge. Tot astfel și cu bucuria aceasta. Când Dumnezeu le hotărăște sfârșitul, toate lucrurile și plăcerile rămân de ei.

Astfel de oameni, înțeleg să trăiască numai pentru viața aceasta, iar de cea de dincolo, nici nu voiesc să știe,

O ! frate cititor, nu fii ca unii ca aceștia. Caută mai temeinic bucuria ta. Caută de câștigă bucuria aceea, care o poți avea chiar și dincolo de mormânt. Și de unde, mă vei întreba, putem noi căpăta această veșnică bucurie ? Numai dela Domnul nostru Iisus Hristos, blândul mie la lui D-zeu. Numai de la El și prin El o putem dobândi. Pentru aceasta El ne cere un singur lucru. Să-I dăm locul care I se cuvine ca împărat al Cerului în inima noastră. Poate vor zice unii, că n'ar veni Domnul Iisus în inima lor, fiind prea păeătoasă... El vine, căci cum a binevoit să se nască, în staulul de vite, va intra și în staulul inimii tale, ca să-l lumineze. Au doară, nu ca să mântuiască pe cei păcătoși a venit ? Iisus cerește omule, neîncetat la poarta inimii tale un loc, dar tu nu-l auzi. Tu auzi numai glasul lumii aceștia... Tu l-ai primit pe Domnul Iisus numai pe buze. Și-L mărturisești numai cu buzele, iar nima ta este departe de El. Dovadă că tu umbli după bucuriile trecătoare ale lumii aceștia. Deschide-i poarta inimii și primește-L sincer ca stăpân și călăuzitor al tău în toate faptele vieții tale.

Ajunge cu viața fărăde Dumnezeu pe care ai dus-o până acum căci nu se știe ora sfârșitului tău. Primește-L ca să devii fiu al lui Dumnezeu, după cum spune Sf. Evanghelist Ion :

„Iar celor ce L-au primit pe El, le-au dat dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu“.

Sub mantia ocrotitoare a lui Dumnezeu, vei simți veșnica bucurie, care întrece pe toate cele ale vieții aceștia. Iară dincolo, vei fi părtaș împărăției Lui.

I. SACHELARESCU
PEDAGOG

Cutremure de pământ

Destul de des citești prin jurnale despre cutremure de pământ prin alte țări.

Case stricate, oameni morți sau nenorociți și liste de ajutor: Cele mai cunoscute în timpurile noastre sunt cutremurile din Japonia unde este vulcanul Fusi-yama sau cel din Italia, dela Messina.

Au fost și la noi în țară, dar mai ușoare, fie prin regiunea Mărășești-Focșani, fie cu centrul în munții Făgărașului.

Din vechime, ne-a rămas scris de către *Dionise Ecclesiarhul* cutremurul din timpul domniei lui Moruzi la 1802: „În al doilea an de domnie, s'au cutremurat pământul foarte tare, de au căzut toate turlele bisericilor din București și clopotnița cea vestită, care era podoaba orașului, cu ceasornic, au căzut și s'au sfărâmat și era atunci mare frică“.

În 1916 au fost cutremure de aproape 2 luni, cu centrul în munții Făgărașului, dar n'au fost prea puternice.

În Focșani clopotele au început să tragă singure din cauza aplecării pământului.

Paturile se legănau prin case și mesele săltau din locul lor. Dar totul s'a liniștit, rămânând numai câteva ziduri crăpate.

În Lisabona însă, pe malul mării din Portugalia, mișcările pământului au fost mai violente la un cutremur din anul 1755. Oamenii speriați au fugit din case și au căutat scăparea pe câmp. Însă valurile mării au venit pe uscat din cauza aplecării pământului și toată suflarea a fost înneacă.

La Messina în 1908 au murit 126.000 oameni, iar în Japonia oamenii nu-și fac case de zid, ci numai din lemn așezat în cheutori, ca să nu se năruie așa de ușor în timpul cutremurilor.

După fiecare cutremur, orașul rămâne numai o ruină, iar oamenii cu toții fug pe câmp.

Și după fiecare cutremur oamenii se întorc înapoi și aceia ce au rămas sănătoși încep să-și îndrepteze gospodăria, cu bună nădejde că în viața lor vor fi scuți de alt cutremur.

Dar nu trec zece ani și cutremurul revine iarăși, iară cu dânsul revine jalea și cu sărăcia.

Așa trăește omenirea din jurul vulcanului *Fusi-yama* din Japonia, și cu toate acestea nimenea nu-și părăsește țara.

Atâta este legat omul de pământul pe care-l calcă și atât de mult este vădită în inima omului nădejdea zilelor mai bune!

Căci drept ar fi altfel să-și ieie lumea în cap și să-și caute un loc cu vitrigie mai puțină.

În Italia au rămas morminte din cauza lor, și Italianii le re-
aduc la lumina soarelui tocmai în zilele noastre.

Cu 79 de ani înainte de nașterea lui Christos, *Herculanum*
și *Pompei*, două orașe din jurul vulcanului *Vezeviu*, au fost acoperite
cu cenușe, care a izbucnit cu vijelie din craterul vulcanului.

Oamenii și casele lor au fost cu desăvârșire îngropați și ni-
menea de prin împrejurimi n'a mai cunoscut pe unde trăiseră cu
multă veselie cele 2 orașele.

Întâmplarea a făcut ca la săparea unei fântâni să se dea de
acoperișul unei case, tocmai la 2000 de ani după nenorocire, și
de atunci guvernul italian cu multă grijă și cheltuială a desgroptat
aproape în întregime cele 2 orașele.

Călătorii din toată lumea, au sufletul înduioșat de amintirea
morții, pășesc pe drumul îngust, cu bănci de lemn în fața porții,
pe care vorbeau vecinii după apusul zilei; — pe urmă trec în
casă să vadă lucrurile păstrate, pe gospodarii morți fără de veste
și cănele care ședea cu botul pe labe în pragul uși.

Pentru că un vânt de aer otrăvit a ucis o parte din orașe
și fără chin și fără veste, înainte de a fi acoperit cu cenușă.

Lucrul acesta e dovedit de priveliștea morților cari au tre-
cut spre Domnul fără durere, cu ghemul de lână neisprăvit în
mână, iar fața neturburată de spaimă, nici gânduri negre.

Iar oamenii scăpați de vântul otrăvit au dat cu sâng să fugă
spre câmp, și groasnică le-a fost peirea în nourul de fum întune-
cat și gros; loviți de pietrele ferbinți ca focul și doborâți în ia-
dul deslănțuit de Cer.

Trupul lor s'a prefăcut cărbune din cauza focului, și totuși
e jalnic ca să privești durerea care-o vorbește acest cărbune!

Iar vulcanul ucigaș trăește încă! Craterul lui varsă nouri de
fum și aburi, care bubue ca o artilerie în bombardament de răz-
boi. Aruncă afară bucățile negre de șgură și călătorul de groază
se uită cu grijă înapoi din timp în timp,

Când este mai activ, aruncă afară pietre topite care se ră-
cesc foarte greu. După câțiva ani încă gospodiniile se duc la ele,
sparg coaja prinsă de asupra și după aceia pun să fiarbă bucă-
țile în gaura rămasă. Pe acolo este lipsă de lemne.

Iar timpul cutremurilor nu este cunoscut. Știința nu-l poate
spune dinainte.

Vitele îl simt câtva timp înaintea oamenilor și larma lor mă-
rește groaza.

Atunci se vede cât e de mică puterea omului față de grozăvia lor!

Și cât de mari sunt patimile care cuprind sufletul omului, când te gândești la slăbiciunea lui!

De groaza aceasta se strigă prin alte țări că trebuie să sădim măcar în gândul copiilor noștri „mai multă bunătate“.

H. C.

Impotriva beției

Țara noastră trebuie să se bucure și să mulțumească lui Dumnezeu mai mult decât multe alte țări, fiindcă nu multe neamuri au fost înzestrate de la fire cu atâtea bogății. Produsele țării noastre sunt îmbelșugate, de bună calitate și căutate de țări îndepărtate.

Și suflet bun are românul: mulțimea de biserici și mănăstiri pe întreg cuprinsul țării ne dovedește cât de adevărați creștini au fost strămoșii noștri; spitalele și azilurile particulare arată sufletul românului darnic și iubitor de aproapele; oasele presărate pe câmpiile și prin munții noștri ne înfățișează dragostea de neam a oșteanului român din toate timpurile, care și-a dat viața spre mărirea și gloria României Mari; românul, născut poet și-a cântat cu măiestrie durerile și bucuriile, necazurile și plăcerile vieții sale și a pus în gura noastră a tuturor doina, cel mai frumos cântec ce s'a auzit vr'odată.

Atâtea virtuți sălășluiesc în sufletele noastre și cu ele ne putem mândri în fața întregii lumi.

Dar ca'n orice din lumea asta, alături de bine stă și răul.

Numai că în unele privințe, în vremea din urmă răul s'a întesit tot mai mult în sufletul românului și mai ales acum când trebuie să fim țări cu sufletele și cu trupurile, ca să întărim țara noastră mărită în loturi și ca să o păstrăm și urmașilor noștri de totdeauna.

Beția este un astfel de rău sau vișiu, care sapă temelia ființei neamului românesc. După războiu se bea mai mult decât înainte.

Un caz. Doctorul A. Manolescu din Burdujeni, precum au arătat gazetele, a arătat cât alcool s'a consumat într'un singur an numai în 4 comune din ocolul său și ne îngrozim de cifrele ce ne-a dat. S'a consumat în total pentru suma de lei 15086.175 lei (luați seama! peste cinsprezece milioane lei) și anume: pentru bere, băutura cea mai slabă în alcool 256.320 lei; pentru vin 5361.465 lei, iar pentru basamac cea mai tare băătură în alcool suma de 9.468.450 lei (aproape nouă milioane și jumătate).

Se vede deci, că locuitorii beau mai mult băuturile mai tari și mai amestecate. Nu s'a socotit țuica, romul, coniacul care se beau de asemenea în cantități foarte mari. În cei patru ani din urmă, cele patru comune au cheltuit pentru băuturi alcoolice 49.976.150 (patruzeci și nouă milioane, nouă sute șaptezeci și șase mii, una sută cinci zeci) — adică o sumă care reprezintă aproape costul a 38.000 hectare de pământ, în preț de împroprietărire.

Rezultatele sunt nefericite.

În curtea bețivului nu există un car sau o vită, în casă stăpânește mizeria și tot felul de boli. Alcoolul atacă sistemul nervos, de unde ies bolile de creier, nebunia; atacă ficatul și rinichii. El înrăutățește toate boalele; din 100 bolnavi de diferite boale, mor 5 sau 6 inși; dacă sunt bețivi, mor 40 la sută. S'a dovedit că în azilele de nebuni, cei mai mulți bolnavi sunt din pricina băuturii; cei mai mulți hoți și criminali au pornit tot dela beție, a lor sau a părinților lor. Din părinți bețivi ies nebuni, hoți, criminali, precum și epileptici (cei cari suferă de boala copiilor), tâmpiți.

Urmările sunt prinurmare, destul de grele, nu numai pentru viața și familia celor bețivi, dar pentru ființa neamului nostru.

Căci vițiul se lățește, boala se întinde, răul se adâncește, sufletele se otrăvesc, trupurile se șubrezesc, sănătatea neamului se sdruccină.

Brațele de muncă se împuținează, mințile devin mai puțin înțeleghătoare, alte păcate josnice se ivesc alături de beție, alte viții înjosesc obiceiurile și moravurile țării. Adică în vremea când trebuie să muncim cu toți să producem cât mai mult cu mințile și cu trupurile, să întărim neamul românesc adunat la un loc de pretutindeni, puterile noastre se slăbesc, risipite în vânt din pricina băuturilor.

Conducătorii țării, oamenii învățați și iubitori de neam; oamenii bisericii, episcopii și preoții meniți să ducă pe om la mântuire; toți bunii români laolaltă au pornit să lupte împotriva acestui vițiu. Prin Noembrie s'a și ținut un congres la Cernăuți împotriva băuturii, numit primul congres antialcoolic. Au venit cu cuvântul plin de sfat Mitropolitul Nectarie al Bucovinei, miniștri, profesori generali, medici, reprezentanți ai autorităților înalte ale țării, săteni.

După slujba religioasă la Biserică, unde cu toții s'au rugat ca Dumnezeu să le dea izbândă în străduințele lor, au stat la constătuire cum să se stăvilească acest periculos obicei. S'au înjghebat organizații în mai toate satele bucovinene numite „Trezvia” care să lupte împotriva beției.

Populația a răspuns chemării și s'au dat serbări culturale și șezători unde s'a combătut alcoolismul. Nu s'a băut nici un fel de băuturi spirtoase.

Mișcarea este demnă de toată atențiunea noastră; ea trebuie să se lățească în toate părțile țării. Organizații spre combaterea beției sunt trebuitoare în toate satele.

E lupta pentru trezirea simțului moral și creștinesc și a frumosașelor deprinderi și împotriva degenerării și a pieirii populației țării noastre!
C.

Anton Pann

de TOMA D. ȘTEFAN cl. VII seminar

Anton Pann a trăit acum vre-o 70-80 ani. Era român din Macedonia, de unde veni împreună cu părinții săi în Basarabia; apoi s'a așezat în București. Era un bun cântăreț; el însuși făcu mai multe cântări bisericești. Dumnezeu îl înzestră și cu darul poeziei, dar mai ales cu dragostea de a strânge poeziile din popor, proverbele, ghicitorile și zicătorile. Anton Pann mai tot timpul și-l petrece în mijlocul poporului, pe care-l iubea mult, ascultând și scriind duioasele cântece românești și de tot felul. În cartea lui: „Povestea vorbii“ sunt felurite proverbe frumoase, pline de înțelepciune, însoțite de povești hazlii. „Năsdărăviunile lui Nastratin Hoge“ cuprinde o sumă de snoave vesele, pline de sfaturi.

În „O șezătoare la țară“ povestește viața simplă, curată, plină de farmec și glume a săteanului nostru, apoi cântece și ghicitori. Aceste cărți nu trebuie să lipsească din nici o bibliotecă sătească. Căutați să le citiți. În ele găsiți hrana sufletească de care nu te sature niciodată și care, gustând-o, te face să-ți iubești neamul ce a zămislit-o.

Dăm aci, ca și în numărul trecut al acestei reviste, o anecdotă și proverbe din „Povestea vorbei“.

Despre cusururi și uriciuni

Primăvara 'ntăia oară, rozele când înfloresc
C'un fir merse la 'mpăratul, grădinaru 'mpărătesc,
Care cu plăcere multă 'n mâna sa cum l-a luat,
Tot d'odată fără veste la un deget l-a 'nțepat;
Și întâia sa plăcere ce asupra-i o avea
I s'a 'ntors în supărare; cu acel gust n'o privea,

- Cum și către grădinarul zise: — „dacă un cusur
 „Care n'ar fi cuviință ca să-l aibă un răsuri;
 „Tu care te pricepi la multe măestrii grădinărești,
 „Ș'astă roză, ghimpi să n'aibă, n'ai putea s'o altoești?
 — „Ba, se poate, împărate“, grădinarul a răspuns,
 „Și grădinaria are câte un secret ascuns“.
 — „Nu știu“, împăratul zice, „asta este treaba ta;
 „Fă-l ca să-i lipsească ghimpii și un dar vei căpăta!“
 Crădinarul, dar, se duse; puse 'ndată, altui
 Să se prinză și să crească îndestul se nevoi.
 In sfârșit, el cu secretu-i a văzut c'a isbutit;
 Și mergând la împăratul, duce un fir înflorit,
 Care 'n mâna lui luându-l foarte bine i-a părut,
 C'a putut să-l altoească după cum a fost cerut;
 Dar la nas, când el îl duse, zise către grădinar:
 „Ce fel? acum văz că n'are cel mai mic miros măcar?“
 Grădinarul îi răspunse: „Impărate, să trăești,
 „Orice lucruri firea-și schimbă, când vei vrea să-l altoești,
 „Și nimic iar nu se poate ca să n'aibă vre-un cusur:
 „Arbori, plante, flori și oameni; astfel și acest răsuri,
 „Or nici un miros să n'aibă, și să fie neghimpos.“

Fiecare poartă câte un răvaș în spate.

Pe al altuia îl vede și pe-al său nu-l vede.

Fiecare se ține mai cuminte decât altul.

Fiecăruia i se pare că copilul său e mai frumos, de-ar fi
 cât de urâcios

Și

Ce e frumos poartă și ponos.

Fiecare trage spuza pe turta lui.

Lesne-a judeca pe altul,

Că

Nu te pricepi să împarți un painu la doi boi

Și că

Cu ce dascăl locuești

Așa carte-alcătuești.

Așa e lumea asta:

Râde om de om și dracu de toți.

Dracu râde de porumbe negre și pe sine nu se vede.

Gora lumii, numai pământul o astupă.

Fiecare se leagă unde-l doare.

PILDE VREDNICE

Rostul omului în această viață pământească este să muncească. Cu cât munca este mai multă și făcută cu chibzuință, cu atât și viața este mai lungă, mai mulțumită și fericită. Munca este rugăciune, spunea un mare om din Anglia. În adevăr așa este, fiindcă mintea omului ocupat este ațintită la treabă și nu-i ca atunci când șade și-i clocotesc în gândurile sale fel de fel de lucruri rele.

Încă dela facerea primilor oameni, Dumnezeu a poruncit ca să muncim: „în sudoarea frunții veți câștiga pâinea” iar mai târziu Sf. Apostol al neamurilor zice că: „cine nu muncește să nu mănânce”. Cu rodul muncii omul își duce viața de azi pe mâine, își agonisește întreținerea pentru bătrânețe atunci când nu mai poate munci. Tot din agonisita zilei omul cu simț și duh creștinesc ajută și pe cel sărac și neputincios, da oridecâte ori i se cere ajutor pentru Biserică, școală, spital și orice binefacere. Fapta bună este o mare bucurie, când ea este izvorâtă din rodul muncii tale, din osteneala mâinilor tale.

Câteva fapte bune pentru biserica din com. Ștefănești—Ialomița a făcut și femeia Ioana Dumitru Dragomir. Deși în vârstă de 68 ani, totuși prin lucrul mâinilor sale, își ține viața, are ceva strâns și pentru bătrânețe, iar prisosul muncii, nu-l dă decât la Sf. biserică și orice instituție de binefacere atunci când i se cere.

A avut 3 pogoane pământ arabil și două locuri de casă în Ștefănești, pe care cu actul de donație, întărit de judecătoria oculului Lehliu, le-a donat bisericii. Își ia, cât e în viață, uzurfructul și numai după moartea ei, biserica intră în stăpânire. Tot ea a mai procurat Sfintei biserici, următoarele:

1) Una Sf. Evanghelie legată în pluș și metal argintat în valoare de 4000 lei.

2) Una cadelnită de argint aurită, în valoare de 4500 lei.

3) Un epitrahil în valoare de lei 1500.

4) Ajuta la cumpăratul clopotului bisericii cu 1000 lei.

Pentru aceste daruri și alutoare, epitropia bisericii îi aduce mii de mulțumiri și dorește ca fapta ei să fie imitată și urmată de mulți creștini ai enoriei.

Epitropia bisericii mai mulțumește și următorilor:

1) Locuitorului Taiș M. Petre, ce a procurat bisericii un Triod în valoare de 500 lei; și

2) Domnului Nicolae I. Andreescu din București str. Brânzari, care donează bisericii patru sfeșnice, în valoare de 4000 lei

„Și auzim că unii dela voi umblă fără nici un rost, nu lucrează nimic, ci se amestecă în treburile altora; unora ca acestora le poruncim și-i îndemnăm în Domnul Iisus Hristos ca să munciască în liniște și să-și mănânce pâinea de ei agonisită. Iar voi fraților, nu pregetați să faceți ce este bine.” (II Tesal. III și urmări).

Pr. M. R.

Ștefănești-Ialomița

— Asemenea este împărăția cerurilor cu o comoară ascunsă în țărână, pe care găsind-o un om a ascuns-o, și de bucuria ei se duce și vinde tot ce are și cumpără țărâna aceea. (Matei XIII, 44).

— Orice împărăție care se desbînă întru sine se pustiește și orice cetate sau casă care se desbînă întru sine nu va mai dăinuî. Matei XII, 25).

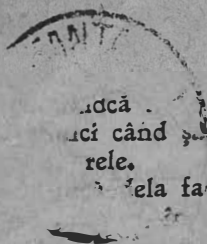
— Cine nu este cu mine este împotriva mea și cine nu adună cu mine: risipește. (Matei XII, 30).

— Cei mulți dintâi vor fi pe urmă, și cei de pe urmă vor fi întâi. (Matei XIX, 30).

Director al Seminarului teologic

Central

București

Institut de Arte Grafice „Dobrogea Jună” Constanța

www.ziuconstanta.ro